

Když jsem první červnovou neděli přecházel most přes Střelecký ostrov, upoutal mou pozornost nezvyklý ruch. Zespodu se linuly zvuky, které přivábily množství lidí. Protože jsem měl chvíli času, rozhodl jsem se věc prozkoumat. Vzápětí jsem se stal součástí akce, o níž jsem z napůl českého a napůl anglického letáčku pochopil pouze to, že nějak souvisí s Islandem. Účastníci snad usilovali o jeho připojení či sloučení se s ním, skutečný smysl akce mi však zůstal zahalen tajemstvím. Jisté však bylo to, že se o něj usilovalo produkcí a poslechem hudby.

V přední části velkého pódia seděl pán s kšiltovkou na hlavě, knírkem a kytarou. Při pohledu z dálky se na pódiu tak trochu ztrácel. Sledovalo ho poměrně veliké shromáždění lidí, ke kterému jsem se přidal. Pán právě nedohrál jednu ze svých písní, byl za to však odměněn mohutným potleskem. Smíchem, potleskem či povzbudivým pokřikováním byl častován i nadále, což mne velmi překvapovalo, protože nezřídka mumlal, zpíval falešně, nemohl si vzpomenout na text, nebo píseň nedohrál a místo hraní dlouho vysvětloval proč už znovu nehraje refrén, že píseň už dále nemá žádný obsah, nebo že mu zde chybí nějaký sólista. Lidem se však vystoupení líbilo. Mě zaujala alespoň jeho upřímnost, se kterou neustále dával najevo, že je zde patrně omylem, ale že hraje rád. V jednu chvíli dokonce prohlásil o svých písních: "

Mně se vode mě líbí všechno

." (Pozn. 1)

Když pán odešel se slovy "*tlačí nás čas*", následovala delší pauza, během které se na pódiu začala připravovat další kapela. Hudebníci si přichystali bubny, baskytaru i elektrický kontrabas, klávesy i akordeon. Sadu tří kytar přišel hlavnímu interpretovi zapojit a doladit jakýsi servisman. Z bedlivého sledování příprav mě na chvíli vytrhla okolo procházející paní tím, že mi nabídla plakátek, na kterém byla fotografie pána s kytarou. Vzápětí jsem si uvědomil, že je to onen servisman, který přišel připravit kytary. To mě překvapilo, neboť jsem usoudil, že člověk který hraje na kytaru jí nemůže brát do ruky takovýmto způsobem. Ukázalo se, však, že jsem se mýlil, neboť na zadní straně plakátku bylo přehledně seřazeno asi 15 alb, které tento pán natočil. Mezitím se v zadní části pódia přichystali tři černí zpěváci, vyladili vokály a kapela spustila bez jakýchkoliv řečí. Po pár tónech mi bylo jasné, že mé předchozí dojmy byly opravdu nemístné. Stál jsem pod pódiem, pohupoval jsem se, broukal si a byl jsem přesvědčen, že hrát blues je přeci tak snadné. Tedy, alespoň to tak vypadalo. Hltal jsem teď každý tón i hmat na kytaře. Na všech pánech bylo vidět, že hrají rádi a že si to užívají. Muzika dokonale šlapala, nikdo se však nijak nepředváděl. Zpěv hlavního interpreta doplňovaly vokály černochoů, kteří vystoupení obohacovali o uvolněné taneční kreace. Netrvalo to dlouho a tento usmívající se muž s knírkem a dvěma velkými prsteny na pravé ruce publikum rozhoupal a rozezpíval. Svě tři kytary občas doplnil foukací harmonikou nebo prostřídal mandolínou. Čas s ním strávený uplynou jako voda, až došlo na přídavek, ve kterém si kapela pohrála s jednou známou písní. (Pozn. 2)

Byl jsem zvědavý, jak po předchozím zážitku bude vypadat vystoupení další skupiny na programu, zvláště má-li jeden z hlavních interpretů několik prstů v dlazi. Ta si však i přesto poradila bez větších problémů. Ke dvěma písním využila předtočené nahrávky kytary a pak už se obešla bez ní. Během vystoupení dali pánové z kapely prostor svým hostům, dvěma mladým půvabným dámám, kterým dle vlastních slov před nedávnou dobou pomáhali s natočením CD. Dámy se své příležitosti chopily bez dlouhých řečí a s až nečekanou jistotou. Po návratu střídala kapela písně různého stříhu docela profesionálně a diváci byli očividně spokojeni. (Pozn. 3)

Pak na pódium přišla zatím nejpočetnější kapela. Bicí, basa, elektrická kytara a klávesy slibovaly rockové obsazení, obohacené o trubku, vybočovaly snad jen housle. V pozadí stál vousatý chlapík s dlouhým klackem. S prvními tóny se mi vybavily Beskydy. Nevím sice proč, nemám k nim zvláštní vztah ani je blíže neznám, ale byl jsem si jist, že tu jde právě o ně. Jakoby ozvěna přebíhala mezi horami. Vzápětí se však rozezvučely další zvukové roviny skladby, do nichž začala zpívat zpěvačka. Po většinu vystoupení nebylo rozumět co zpívá, ale mezi písněmi někdy vysvětlila, že jde o lidovky. Chvilími jsem se díval na zvukaře, zda si je jistý, že to má znít opravdu takto, ale pak jsem usoudil, že asi dělá co může. Příliš jsem mu nezáviděl, neboť musel ozvučit nezvyklé nástroje jakým bylo např. podivné mrtvé zvíře, na která hrál onen vousatý domorodec tím, že jej porůznu mačkal či nafukoval. V jedné písni, když jeho spoluhráči dohráli o chvíli dřív jsem si všiml, že zvíře není mrtvé, ale dosud žije. Vousáč pak vyměňoval zvíře za různě dlouhé klacky, na které vyluzoval opravdu d'ábelské zvuky. Vzpomněl jsem si na své dětství, kdy jsem podobné pocity jako teď prožíval na Matějské pouti. Chvilími mi bylo, jako když od autíček pouštějí rock, u kolotočů lidovky a u tureckého medu orientální hudbu a já stojím někde uprostřed, kde je slyšet všechno, ale nic z toho pořádně. Pocit to však kupodivu nebyl nepříjemný, pouze zvláštní. Většinu lidí podivným způsobem přitahoval. (Pozn. 4)

Po tomto pestrém zážitku nastoupila kapela, hrající hudbu střeoevropanů, kteří se před dávnými časy vypravili na severozápad, až skončili na ostrově, ze kterého už se nedalo jít dál. Čtveřice mužů s akordeonem, harfou, flétnou a kytarou přivábila k pódiu slušné množství lidí, přestože se proslýchalo, že kdesi výš proti proudu vystupuje slavný zpěvák. Přestože se

Hans Teenssink

zdroj: www.unitedislands.cz

o celý den snažilo mnoho lidí tančit na hudbu, která k tomu vůbec nebyla určena, nyní se

tancovat ostýchali, i když hraná hudba byla vyloženě taneční a kapela navíc k tanci publikum vyzývala. Jen kdesi mimo dohled z pódia poskakovaly tři dívčiny. Řadu kapel snažících se produkovat hudbu tohoto stylu zpravidla nelze bez toho, že by člověk tančil, poslouchat déle než dvě písně. Tohle však byla jiná! Příjemně znějící hudba ladila se soumrakem i letem asi stovky vlaštovek, které křížovaly vzdušný prostor nad pódiem. Diváky i interprety samotné jen mrzelo, že pro vystoupení kapely zbyl jen omezený čas. (Pozn. 5)

Za další kapelou nás moderátor poslal pod Černý vrch. Naštěstí jsem věděl, že tento název nese hospoda poblíž Bertramky, vrazil jsem proto docela najisto. Přes veškerou snahu jsem ani zde, ani v okolí žádnou kapelu nezastihl. Nezbyvalo tedy, než se v pozdní noční hodině uchýlit domů a uložit se k spánku.

Pozn. 1) **Jiří Schmitzer** je se svým přístupem profesionální nepatřičnosti stále docela roztomilý, zvláště na živo. Stejně jsem si však nemohl odpustit myšlenku, jak by asi toto nadšené publikum reagovalo třeba na Jiřího Konvrzka.

Pozn. 2) Pokud jste se dosud nesetkali se jménem **Hans Teenssink**, stejně tak jako já před koncertem na ostrovech, doporučuji k prostudování stránky

<http://www.theessink.com/>

, kde je k poslechu i velké množství hudebních ukázek. Rozhodně to stojí zato, neboť jeho vystoupení bylo pro většinu posluchačů jistě vrcholem nedělního programu. Den předtím vystupoval sám, bez doprovodné kapely. Mimochodem, paní, která mi nabídla jeho plakátek, byla Milica Teenssink, jejíž "one-women-agency" zastupuje kromě Hanse např. věhlasné Dubliners.

Pozn. 3) Vít Sázavský a Zdeněk Vřešťál už Ravena do **Neřež** angažovali zcela. Krom těchto tří tvoří současné Neřež ještě Filip Benešovský a David Uher. Příležitost, kterou dali

Martině Trchové

, vystupující tradičně s

Karolinou Sklaníkovou

byla velmi kolegiální a pro mnohé posluchače bylo jejich vystoupení příjemným překvapením.

Pozn. 4) **Zuzana Mojžíšová** koncertovala v Praze poprvé a zcela určitě jsme jí s Jej družinou v Praze neslyšeli naposledy. Každopádně se opět někomu podařilo uchopit lidovku po svém a zase trochu jinak. Pokud vás zajímá, tak ukázky najdete na stránkách

<http://www.zuzanamojzisova.sk/>

Trosečníkem na Streleckém ostrove

Napsal uživatel Jarda Síbrt

Pondělí, 20 Červen 2005 04:00

·

pozn. 5) **Irish Dew** vydali nedávno album **Šance** a jejich vystoupení bylo součástí turné k tomuto albu, směřujícího k vyvrcholení křtem v pražském pláci Akropolis.